

Arrest

nr. 140 729 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van de verwerende partij van 18 december 2014.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

en Administratieve Vereenvoudiging, van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juli 2014.

2. Over de ontvankelijkheid/onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 augustus 2014 een aanvraag tot verblijfskaart als een familielid van een Belg heeft ingediend. Op 26 augustus 2014 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Ingevolge voormelde aanvraag wordt de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van de aanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie – model A overeenkomstig artikel 52 §1 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij kan bijgevolg het voorwerp niet meer uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie – model A de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 14 juni 2014 tot gevolg heeft, is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig werd getroffen. De Raad merkt op dat niets de gemachtigde van de staatssecretaris verhindert opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen indien het verblijf van meer dan drie maanden ingevolge de aanvraag tot verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 december 2014 dient de verwerende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 27 januari 2014, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 december 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VwP stelt dat een AI geen verblijfstitel betreft, dat een AI enkel afgeleverd wordt indien de vreemdeling een aanvraag richt tot het bestuur. Een AI betekent niet dat de bezitter ervan recht heeft op verblijf. Het betreft een attest waaruit blijkt dat een persoon gekend is bij de diensten en aanwezig is in België. Een AI heeft niets te maken met een toegekend verblijf; hierover wordt pas later uitspraak over gedaan (cfr. wachtkamer).

VzP stelt dat indien het AI als wachtkamer beschouwd moet worden, er ook geen bevel mag worden afgeleverd in die periode.”

2.2 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 augustus 2014 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter op basis van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...).”

De verzoekende partij heeft derhalve een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing over haar aanvraag gezinshereniging. Zij heeft op grond van artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het attest van immatriculatie houdt overeenkomstig artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in dat deze vreemdeling voor een duur van zes maanden is ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Na onderzoek van de aanvraag gezinshereniging zal de verzoekende partij ofwel overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het bezit gesteld worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (een machtiging of toelating tot verblijf van onbepaalde duur) ofwel zal haar overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid het verblijf geweigerd worden, met desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de mogelijkheid dat de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft (cf. RvS 28 mei 2014, (c) nr. 10.529), is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. De Raad merkt hierbij op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te af te leveren aan de verzoekende partij indien zij desgevallend de aanvraag tot gezinshereniging niet inwilligt.

Met betrekking tot het ter terechtzitting gevoerde verweer dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel betreft, dat dit document niet betekent dat de bezitter ervan recht heeft op verblijf maar dat het louter een attest betreft waaruit blijkt dat een persoon gekend is bij de diensten en aanwezig is in België, dient te worden vastgesteld dat het feit dat een vreemdeling in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie, overeenkomstig artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 inhoudt dat deze vreemdeling ingeschreven is in het vreemdelingenregister en dat dit attest van immatriculatie een geldigheidsduur van zes maanden heeft, te rekenen vanaf de aanvraag. Het betreft weliswaar geen definitief verblijfsrecht doch wel een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de definitieve beslissing van de verwerende partij aangaande de ingediende verblijfsaanvraag. Gelet op deze tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister, kan de verwerende partij niet zomaar aanvoeren dat een attest van immatriculatie geen volwaardig, weliswaar tijdelijk, recht geeft op verblijf.

2.3 In de mate waarin de verwerende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond om de in 2.2 vermelde redenen, dient te worden vastgesteld, gelet op hetgeen gesteld wordt in 2.2 van dit arrest, dat de verwerende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3 Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET